

El nostre banc a la vella estació del Pont de Fusta

Accèssit al I Certamen València Parc Central-2011

Tenia els ulls blaus i un somriure encisador. Pujava tots els dies en la parada d'Alboraia, sempre a l'últim vagó. I jo, dalt del trenet, em feia trobadís. A força de veure'ns, començàrem a saludar-nos. Hola. Només això. Era inaccessible, envoltada d'amigues a tothora. En baixar a l'estació del Pont de Fusta, jo accelerava o amainava el pas per recórrer arrengherats els pocs metres d'andana, abans de fingir un adeu espontani i tombar a la esquerra per anar a l'institut, mentre que ella creuava l'estació cap al riu.

Jo sempre tornava en el tren de les dos, però un dia em vaig retardar fins a vora les tres. I aleshores la vaig veure en un banc, a soles. Em va saludar i feu menció de desplaçar-se un poc per deixar-me lloc. I allí, al seu costat, malgrat la timidesa que m'espantava les paraules, em vaig sentir el més feliç del món.

Els dies següents vaig deixar perdre el tren de les dos. Assegut al "nostre" banc, l'esperava mentre l'andana s'omplia de viatgers que tornaven a casa. *Què dus ahí? Una panera que he comprat al carrer de Gràcia i uns cabdells de perlé de Lanús Aragó. Pepica! què fas passejant amb l'home entre setmana? Ai, calla! que venim de la Facultat de fer-li unes plaques. La tos punyetera, que no se li'n va.*

Quan movia el tren, em quedava a soles mirant els vagons estacionats en les vies secundàries, amb els ulls clavats en les lletres que duïen pintades, CTFV. Recordava que mon pare, quan jo era menut, bromejava sobre eixes inicials: Caca, Tramussos, Faves i Vi. I de nou s'omplia l'andana. *D'on vens, xica? Del Mercat Central. No*

veus com de carregada que vaig? Jo he anat al Siglo Valenciano, mira quin joc de llit m'he comprat. En arribar un nou comboi, es barrejaven les converses dels viatgers que baixaven i s'obrien pas entre els que esperaven. El diumenge vindrem a la Plaça Redona amb ton pare, et comprarem el pardalet que volies i després anirem a la Pilareta, a fer-se unes clòtxines. Mare, vull un "corte" de gelat d'eixos tan grossos que venen en creuar el riu. No comences a demanar! I no parles valencià, que pareixes de poble!

A les tres, jo pujava al tren, decebut perquè ella no hi havia aparegut. Però als pocs dies la vaig veure. Arribava abraçada a un xic. Més alt, més desimbolt, més major que jo. Passà de llarg sense mirar-me. Mentre esperaven, ell li acaronava els cabells i se la menjava a besos.

Ja no torní a deixar perdre cap tren. De matí, un intercanvi de somriures mantenia l'esperança. A migdia, el banc buit em desesperava. Però sempre em quedava dret, mirant eixe banc anònim a l'andana, el nostre banc a la vella estació del Pont de Fusta.